

Sygn. akt II Ka 610/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2019 r.

sprawy **A. P.**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 13 czerwca 2018 r. sygn. akt II K 556/17

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1620 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 610/18

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że w dniu kontroli przeprowadzonej dniu 28.11.2016r. w kontenerze H. (...) pod adresem Aleja (...), (...)-(...) Ł., urządził i prowadził gry na 6 szt. automatów o nazwach H. (...) nr(...), H. (...) nr (...), (...) nr (...), H. (...) nr (...), B. (...) nr (...), (...) nr (...), bez wymaganej koncesji, o wygrane pieniężne i rzeczowe, działających w celach komercyjnych, na których prowadzone gry miały charakter losowy oraz zawierały element losowości, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 471),

tj. o czyn z art. 107 § 1 kks

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. II K 556/17:

I. oskarżonego **A. P.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 107 § 1 kks skazał go na karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 30 § 5 kks i art. 31 § 5 kks orzekł przepadek:

- automatu do gier H. (...) nr(...) przechowywanego w magazynie depozytowym M. (...)w W. Za pokwitowaniem PL/MF/AL. nr (...),

- automatu do gier H. (...) nr(...)przechowywanego w magazynie depozytowym M. (...)w W. za pokwitowaniem PL/MF/AL. nr (...),

- automatu do gier B. (...) nr(...)przechowywanego w magazynie depozytowym M. (...)w W. za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...),

- automatu do gier H. (...) nr (...)przechowywanego w magazynie depozytowym M. (...)w W. za pokwitowaniem PL/MF/AL. nr (...),

- automatu do gier B. (...) nr(...) przechowywanego w magazynie depozytowym M. (...) w W. za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...),

- automatu do gier (...) nr(...) przechowywanego w magazynie depozytowym M. (...)w W. za pokwitowaniem PL/MF/AL nr (...)

zarządzając ich zniszczenie,

- środków pieniężnych w kwocie 2.040 (dwóch tysięcy czterdziestu) złotych przechowywanych na rachunku bankowym Izby Administracji Skarbowej (...)-(...) W. ul. (...) (...) O/O W. nr (...) za dowodem wpłaty KP (...) - (...),

- środków pieniężnych w kwocie 12.903 (dwunastu tysięcy dziewięciuset trzech) złotych przechowywanych na rachunku bankowym Izby Administracji Skarbowej (...)-(...) W. ul. (...) (...) O/O W. nr (...) za dowodem wpłaty KP (...) - (...);

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.600 (jednego tysiąca sześciuset) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 1.133,65 (jednego tysiąca stu trzydziestu trzech 65/100) złotych.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 410 kpk poprzez brak wszechstronnego rozważania materiału dowodowego oraz okoliczności ujawnionych na rozprawie, poprzez pominięcie okoliczności, iż w dacie czynu zarzucanego oskarżonemu, tj. 28 listopada 2016 r. oskarżony od kilku miesięcy przebywał w Zakładzie Karnym, co uniemożliwiało mu podejmowanie aktywnych działań niezbędnych do prowadzenia i urządzania gier na automatach, a zatem oskarżony nie mógł 26 listopada 2016 r. organizować gier w lokalu przy ul. (...) w L., co miało wpływ na treść wyroku, bowiem skutkowało błędnym ustaleniem, że oskarżony urządzał i prowadził gry;

2. art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, polegające na pominięciu przez Sąd okoliczności, iż:

- stan faktyczny sprawy odnośnie czynności podejmowanych przez oskarżonego odnośnie rodzaju oferowanych gier był stanowczo kwestionowany przez obrońcę, zatem nie było podstaw do tego aby uznać, że kwestia strony przedmiotowej zarzucanego czynu była niesporna, co miało wpływ na wynik sprawy, bowiem doprowadziło do błędnego uznania, że oskarżony popełnił czyn z art. 107 § 1 kks;

3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z opinii laboratorium badawczego posiadającego upoważnienie Ministra Finansów lub odpowiedniego biegłego, celem zbadania czy po dniu 28 listopada 2016 r. nastąpiła ingerencja w oprogramowanie urządzeń wskazanych w akcie oskarżenia, a

jeśli taka ingerencja nie miała miejsca celem wykazania, iż urządzenia wymienione w akcie oskarżenia nie są automatami do gier o niskich wygranych w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, w sytuacji kiedy stwierdzenie danej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, zaś w aktach sprawy nie ma merytorycznego, obiektywnego dowodu, pozwalającego na stanowcze określenie rodzaju gier zainstalowanych w zatrzymanych automatach, co doprowadziło do błędnego uznania, iż gry zainstalowane na automatach mają charakter losowy;

4. art. 196 § 3 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku obrońcy oskarżonego o wyłączenie od opiniowania w niniejszej sprawie biegłego A. C. (1), w sytuacji, kiedy okoliczność, iż biegły był funkcjonariuszem celno-skarbowym osłabia zaufanie co do bezstronności biegłego, albowiem biegły należy do struktur oskarżyciela – jest powiązany ze stroną sprawy – i w jego interesie leży dostarczanie dowodów na niekorzyść oskarżonego, co mogło mieć wpływ na treść skarżonego wyroku, albowiem ustalenia stanu faktycznego dotyczące rodzaju gier oferowanych przez urządzenia zostały poczynione w oparciu o stronniczą opinię;

5. art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, polegające na pominięciu przez Sąd okoliczności, iż:

- oskarżony nie mógł uzyskiwać korzyści majątkowej z tytułu działalności wskazanej w akcie oskarżenia, bowiem oskarżony od dnia 26 maja 2016 r. do chwili obecnej przebywa w Zakładzie Karnym;

- oskarżony nie miał świadomości tego, iż automaty takie jak wymienione w akcie oskarżenia są nielegalne, bowiem urządzenia takie były oskarżonemu wielokrotnie zwracane przez Sądy i postępowania karne wszczynane wobec oskarżonego były umarzone, zatem nie można przypisać oskarżonemu zamiaru bezpośredniego albo ewentualnego, gdyż w uzasadnionym odczuciu oskarżonego urządzenie gier na automatach tego rodzaju co wymienione w akcie oskarżenia nie stanowi przestępstwa;

6. naruszenie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, kiedy w sprawie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości natury faktycznej i prawnej – urządzenie gier przez oskarżonego, możliwość przypisania winy oskarżonemu i wątpliwości te zostały usunięte przez Sąd na niekorzyść oskarżonego,

w konsekwencji, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił także:

7. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na treść wyroku i polegał na uznaniu, że:

- oskarżony urządzał i prowadził gry dnia 28 listopada 2016 r. w lokalu przy Al. (...) w Ł., wstawił urządzenia do lokalu, był prezesem spółki, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie stanowczych, jednoznacznych ustaleń w tym zakresie, aby to oskarżony podejmował działania takie jak umieszczenie urządzeń w lokalu, ustalenie regulaminu gry;

- uznaniu, iż urządzenia wymienione w akcie oskarżenia są automatami do gier o niskich wygranych w rozumieniu ustawy o grach hazardowych w sytuacji, kiedy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie da się wyciągnąć takich wniosków, bowiem w aktach sprawy nie ma merytorycznego dowodu określającego rodzaj gier zainstalowanych na przedmiotowych automatach;

8. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej skarżonym wyrokiem poprzez wymierzenie kary 200 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 zł, w sytuacji, kiedy czyn dotyczył wyłącznie jednego dnia, zatem kara jest niewspółmierną do rozmiaru i wagi czynu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki, automatyki, programowania lub laboratorium badawczego z zakresu badania automatów do gier posiadającego upoważnienie Ministra Finansów

celem zbadania czy w dniu 28 listopada 2016 r. lub później miała miejsce ingerencja w oprogramowanie urządzeń wymienionych w akcie oskarżenia i jeśli taka ingerencja nie miała miejsca to zbadanie jaki charakter mają gry oferowane przez przedmiotowe urządzenia;

2. zmianę skarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
3. względnie uchylenie skarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł wniosek dowodowy zawarty w apelacji. Przedstawiciel Mazowieckiego Urzędu Celno-Skarbowego w Warszawie wniósł o oddalenie wniosku. Sąd Okręgowy postanowił, na podstawie art. 201 kpk, oddalić wniosek dowodowy z opinii innego biegłego z uwagi na to, że brak jest podstaw do uznania, że wydana przez dotychczasowego biegłego opinia jest niepełna, niejasna lub wewnętrznie sprzeczna, zaś kwestia istnienia ewentualnych podstaw do wyłączenia biegłego wymaga oceny zarzutu apelacji. Po udzieleniu głosu stronom obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Przedstawiciel Mazowieckiego Urzędu Celno-Skarbowego w Warszawie wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Rejonowy ferując zaskarżony wyrok nie dopuścił się obrazy przepisów wskazanych przez skarżącego, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, zaś orzeczona w tymże wyroku represja karna w postaci kary grzywny nie razi surowością.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku tok rozumowania Sądu meriti, który doprowadził do skazania oskarżonego jest zgodny z art. 7 kpk, logiczny, zgodny z

doświadczeniem życiowym, pozbawiony luk i sprzeczności. Poza sporem pozostawało, iż oskarżony urządzał gry hazardowe w pawilonie handlowym w Ł., a zatem bez koncesji na prowadzenie kasyna i poza kasynem gier. Problematyka oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w kontekście jego twierdzeń o pozostawaniu w błędzie – usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu o legalności urządzanych gier została prawidłowo i zgodnie z wymogami art. 7 kpk oceniona przez Sąd merytoryczny. Apelujący poza skrótowym odwołaniem się do tego kierunku linii obrony oskarżonego, nie wykazał, aby dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wyjaśnień A. P. w tym zakresie, także w kontekście pozostałych przeprowadzonych na rozprawie dowodów, była dowolna i z jakich konkretnie powodów.

Przemilczenie przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku tego, iż oskarżony w dacie czynu z a/o przebywał w Zakładzie Karnym w związku z wykonywaniem kary pozbawienia wolności z innej sprawy rzeczywiście stanowiło obrazę art. 410 kpk, niemniej jednak w żaden sposób nie mogła mieć ona wpływu na finalną treść wyroku skazującego. Notabene, twierdzenie skarżącego, iż oskarżony „nie mógł organizować gier w lokalu przy ul. (...) w Ł.,” z pkt 1 apelacji, podczas gdy w tej sprawie oskarżonemu zarzucono organizowanie przy Al. (...) w Ł., stanowiło doskonałe odzwierciedlenie schematycznego i taśmowego podejścia do rozpoznawanej obecnie sprawy. Sąd Okręgowy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie aprobuje dominujący w doktrynie pogląd, zgodnie z którym urządzenie gier hazardowych, to ogół czynności i działań stanowiących zaplecze logistyczne dla umożliwienia realizowania w praktyce działalności w zakresie gier hazardowych, w szczególności: zorganizowanie i pozyskanie odpowiedniego miejsca na zamontowanie urządzeń, przystosowanie go do danego rodzaju działalności, umożliwienie dostępu do takiego miejsca nieograniczonej liczbie graczy, zatrudnienie personelu zapewniające graczom możliwość uczestniczenia w grze, a z prowadzeniem gry mamy do czynienia wówczas, gdy dochodzi do obsługiwanej określonej gry na określonym urządzeniu. Konstatacja odnośnie tego, iż to oskarżony A. P. w celu prowadzenia działalności w zakresie gier na automatach nabył pawilon handlowy w Ł., zorganizował i rozliczał przedsięwzięcie, nie została skutecznie podważona przez skarżącego we wniesionej apelacji. Przede wszystkim pozbawienie wolności nie implikuje automatycznie niemożliwości wykonywania dotychczasowej działalności gospodarczej, oczywiście przy korzystaniu z pomocy osób trzecich. Sądowi Okręgowemu, w składzie orzekającym w tej sprawie, znane są przypadki kierowania zorganizowaną grupą przestępczą działającą na terenie kilku powiatów przez podsądnych osadzonych w jednostkach penitencjarnych.

Pozbawienie wolności nie oznacza również, iż oskarżony nie czerpał z przestępczego procederu korzyści majątkowych – w dacie czynu sprawca nie musi mieć pieniędzy „w ręku”, równie dobrze rozliczenia z tytułu przestępczej działalności mogą mieć miejsce przed i po opuszczeniu ZK.

Sąd Odwoławczy w pełni podzielił konstatację Sądu Rejonowego, iż w realiach przedmiotowej sprawy wina umyślna oskarżonego i jego działanie w zamiarze bezpośrednim w zakresie czynu mu przypisanego nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, zaś powoływanie się przez apelującego na tzw. „chaos orzecniczy” w zakresie stosowania normy blankietowej art. 107 § 1 kks i dopełniających je przepisów, służyło wyłącznie rozmyciu pełnego obrazu zdarzenia z dnia 28 listopada 2016 r., opisanego w akcie oskarżenia.

Samodzielność jurysdykcyjna sądu karnego z art. 8 kpk stanowi podstawową zasadę działania organu wymiaru sprawiedliwości w Polsce. Fakt, iż inne sądy rejonowe i okręgowe na terenie Polski w podobnych sprawach wydawały wyroki uniewinniające sprawców od zarzutu popełnienia czynu z art. 107 § 1 kks, nie może bezpośrednio wpływać na rozstrzygnięcie tej sprawy. W Polsce nie obowiązuje system prawa oparty na precedensach. Każda sprawa jest rozpatrywana indywidualnie przez niezawisły sąd na podstawie materiału dowodowego, zgromadzonego w aktach konkretnej sprawy. Ocena, czy wyczerpane zostały znamiona czynu zabronionego i czy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu lub winę oskarżonego, nie mogą być zatem uzależniane od tego, czy Sąd Najwyższy wypowiedział się w swoich judykatach na temat wykładni określonych przepisów.

Kwestia przesłanek odpowiedzialności osoby stojącej pod zarzutem popełnienia przestępstwa podlega badaniu w oparciu o przepisy ustaw karnych. Równoległe do judykatów korzystnych, zapadała znaczna ilość orzeczeń niekorzystnych dla organizatorów gier na automatach. Ze spornych poglądów istniejących w doktrynie i orzecznictwie oskarżony wybrał dla siebie najprostsze rozwiązanie, pozwalające na lekceważenie ustanowionej przez państwo ścisłej reglamentacji gier na automatach. Oskarżony z całą pewnością miał świadomość ograniczeń wynikających z ustawy o grach hazardowych, decydował się jednak na urządzenie tego rodzaju gier bez koncesji, w oparciu tylko o wybrane przez siebie i dla niego korzystne orzeczenia oraz opinie prawne, w szczególności sporządzane przez jego obrońcę w niniejszej sprawie. Tego rodzaju wyrachowane, wręcz cyniczne postępowanie nie może być postrzegane jako działanie w błędzie co do karalności poczynań, ewidentnie sprzecznych z ustawą o grach hazardowych. Prowadzenie działalności przez oskarżonego, posiadającego świadomość, że jest ona jednak sprzeczna z prawem karnym skarbowym, bynajmniej nie jest zatem tożsame z istotą kontratyków.

Pozostaje to o tyle istotne o ile zważy się, iż po dniu 03 września 2015 r., wobec wejścia w życie przepisów nowelizujących ustawę o grach hazardowych i notyfikacji przepisów technicznych, ewentualne wątpliwości odnośnie legalności prowadzenia gier na automatach bez posiadania koncesji na prowadzenie tego typu działalności w kasynach, zostały kategorycznie i stanowczo rozstrzygnięte. W demokratycznym państwie prawa elementarnym warunkiem wymagania przestrzegania ustanowionych norm prawnych i pociągania do odpowiedzialności za ich przekroczenie jest ich prawidłowe ogłoszenie. Nowelizacja przepisów ustawy o grach hazardowych została w sposób prawidłowy ogłoszona w dniu 19 sierpnia 2015 roku (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201). Oskarżony A. P. mógł bez trudu zapoznać się z treścią przepisów.

Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż oskarżony o ile rzeczywiście miał wątpliwości w czasie poprzedzającym zdarzenie, to wyzbył się ich w związku z prowadzeniem przeciwko niemu postępowania o taki sam czyn, w momencie wydania wyroku przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 22 maja 2015 r., sygn. IV K 277/15, który stał się prawomocny z dniem 25 czerwca 2015 r. W wyroku tym wymierzono A. P. karę grzywny. Mimo powyższego oskarżony kontynuował nielegalną działalność w nowym miejscu i prowadził ją podczas kontroli i zatrzymania automatów przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego w dniu 28 listopada 2016 r.

W tym stanie sprawy uprawionym i zgodnym z art. 7 kpk jest rozumowanie, iż oskarżony liczył się z możliwością zapadnięcia przeciwko niemu wyroku skazującego i wymierzenia mu kary przez inny Sąd, niejako wpisując to ryzyko w koszty prowadzonej nielegalnie działalności. Taka kalkulacja wyłącza przyjęcie błędu (w każdej jego postaci, a więc z art. 10 § 1 i § 3 i § 4 kks). Nie działa bowiem w błędzie, kto świadomie kalkuluje ryzyko odpowiedzialności karnej i z góry

podejmuje kroki mające zabezpieczyć go przed taką odpowiedzialnością w przyszłości. Osoba pozostająca w błędzie nie zdaje sobie sprawy z możliwości pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej, oskarżony zaś taką możliwość zakładał i niejako się przed nią zabezpieczał. Powyższe ma o tyle doniosłe znaczenie, o ile zważy się, iż od strony podmiotowej przestępstwo penalizowane przez przepis art. 107 § 1 kks jest karalne w razie jego umyślnego popełnienia w obu postaciach zamiaru – bezpośrednim i ewentualnym. Nieświadomość jest stanem braku jakiejkolwiek wiedzy na dany temat i należy odróżnić ją od wątpliwości, które jeżeli istniały po stronie oskarżonego, to wskazywały na realną możliwość popełnienia przestępstwa.

Przechodząc do kwestii zarzucanej przez skarżącego stronniczości biegłego (zarzut z pkt 4 apelacji) zauważyć należy, że problematyka ta podlegała już osądowi Sądu Rejonowego, który wydał w tej kwestii stosowne orzeczenie (k. 133). Kwestia zatrudnienia biegłego w strukturach Policji, w odniesieniu do jego bezstronności, stała się także przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. II AKa 61/17 orzekł, iż usytuowanie jednostki naukowo-badawczej, w której pracuje biegły w strukturze Policji, ani też zatrudnienie tam innych biegłych, którzy wydawali opinie nie jest automatycznie powodem do wyłączenia. Funkcjonariusze wykonujący czynności w śledztwie nie są ani stroną postępowania, ani nie podlegają służbowo biegłemu, czy też odwrotnie (LEX nr 2338563). W przekonaniu Sądu Okręgowego, brak jest przesłanek, aby w kontekście bezstronności różnicować sytuację biegłych, pełniących jednocześnie obowiązki funkcjonariuszy celno-skarbowych. Przeszkodą do pełnienia funkcji biegłego nie jest bowiem zatrudnienie w organach ścigania lecz osobisty stosunek do sprawy, a taka okoliczność nie została w niniejszej sprawie wykazana.

Chybionym był także zarzut obrazy art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, polegający na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z opinii laboratorium badawczego. Szczegółowa analiza treści wydanej w sprawie opinii (k.73-74, 135-149) doprowadziła Sąd II instancji do przekonania, że Sąd orzekający słusznie uznał ją za pełnowartościowy materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie. Z akt przedmiotowej sprawy wynika, iż zatrzymane w dniu 28 listopada 2016 r. automaty zostały zaplombowane i brak jest podstaw do stwierdzenia ingerencji w ich integralność i oprogramowanie. W świetle powyższego, przeciwstawne twierdzenie, zdaniem Sądu Okręgowego, odebrać należy wyłącznie jako tworzenie bezpodstawnych w okolicznościach tej sprawy hipotez. Nadto, przypomnienia wymaga, iż w kwestii uznania opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 kpk decydujące znaczenie ma ocena Sądu, a nie stron. Skarżący ograniczył się jedynie do żądania przeprowadzenia kolejnej opinii, poza wyrażeniem ogólnego niezadowolenia z treści niekorzystnej dla oskarżonego dotychczasowej opinii biegłego A. C. nie przytoczył przy tym jakichkolwiek przyczyn i argumentów wskazujących, aby dopuszczona w sprawie w/w opinia była obarczona mankamentami przewidzianymi przez ustawodawcę w przepisie art. 201 kpk, których istnienie implikowałoby konieczność ponownego wezwania biegłego lub powołania nowych biegłych.

W sprawie nie doszło również do naruszenia zasady in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk. Apelujący podniósł wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, podczas gdy do oceny, czy nie został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 kpk nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane w skardze odwoławczej, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego. W świetle dokonanej przez Sąd I instancji swobodnej oceny dowodów i jednoznaczności prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie mogło być mowy o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 kpk w przedmiotowej sprawie. Sąd Rejonowy nie miał podstaw, aby uznać, że zachodziła tu wielość równie prawdopodobnych stanów faktycznych, czego konsekwencją byłaby konieczność zastosowania art. 5 § 2 kpk i rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego A. P..

Skarżący nie ma również racji podnosząc w złożonej apelacji wtórny zarzut błędu „dowolności” w ustaleniach faktycznych, poczynionych przez Sąd Rejonowy. W ocenie Sądu II instancji, ustalenia dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe i mają pełne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym. Oparcie przez Sąd Rejonowy ustalenia, iż na przedmiotowych automatach były zainstalowane gry o charakterze losowym zostało poprzedzone obdarzeniem wiarą opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki i elektroniki. Dokonana przez Sąd meriti ocena tejże opinii spełnia wymogi art. 7 kpk, a skarżącemu, który poprzez

proste zaprzeczenie nie zgadza się z jej wnioskami końcowymi, nie udało się ani wykazać jej uchybień, wskazanych w przepisie art. 201 kpk, ani też podważyć bezstronności biegłego. Dlatego też, również ten zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przechodząc do problematyki kary, w przekonaniu Sądu Okręgowego, kara wymierzona oskarżonemu A. P. nie razi swoją surowością. Wymierzona oskarżonemu w zaskarżonym wyroku kara grzywny jest najłagodniejszą rodzajowo represją karną przewidzianą przez ustawodawcę w przepisie art. 107 § 1 kks, zaś zarówno co do ilości stawek dziennych jak i ich wysokości, pozostaje dostosowana do prawidłowo ocenionego stopnia szkodliwości społecznej czynu przypisanego, jak i możliwości finansowych podsądnego. Pamiętać przy tym należy, iż minimalną i maksymalną wysokość stawki dziennej kary grzywny za przestępstwa skarbowe określa przepis art. 23 § 1 kks (min. 1/30 minimalnego wynagrodzenia za pracę, max. czterystukrotność tej kwoty). Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na ustalenie wysokości kary. Wysokość stawki dziennej kary grzywny pozostaje dostosowana do możliwości finansowych podsądnego, zaś na ich liczbie zaważyła dotychczasowa karalność A. P.. W przekonaniu Sądu II instancji to właśnie sankcja majątkowa, mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 12 kks i art. 13 kks spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z powyższych względów, nie dostrzegając podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy w Siedlcach utrzymał go w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.620 (tysiąca sześciuset dwudziestu) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję. Kwota ta składa się 1.600 zł opłaty (10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w sprawie.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, stosowanie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.